

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **V. V. H.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátem Mgr. Faridem Alizeyem
sídlem Stodolní 7, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 4. 2. 2020, č.j. OAM-1028/ZA-ZA12-HA13-2019,
o udělení mezinárodní ochrany

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Česká republika **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 4. 2. 2020, č.j. OAM-1028/ZA-ZA12-HA13-2019 žalované Ministerstvo vnitra ČR rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu správního řízení vzal žalovaný za objasněno, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je legalizace jeho pobytu na území České republiky, neboť pozbyl pobytové povolení a chce zde nadále zůstat. Českou republiku považuje za svůj druhý domov, má zde rodinu, zázemí a přivykl zdejšímu životu. Návrat do země původu odmítá, neboť tam nemá žádné zázemí. Tyto důvody však nebylo možno podřadit po důvody taxativně vymezené, v ust. § 12 písm. a), b) zákona o azylu, a jelikož žalovaný neshledal ani důvody pro udělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, rozhodl tak, že se mezinárodní ochrana žalobci neuděluje.
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal prostřednictvím svého právního zástupce včasnou žalobu, ve které žalovanému vytýkal porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) v jeho ustanoveních § 3, § 4 odst. 1, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3. Žalobce má za to, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a že v jeho případě nelze vyloučit ani možnost udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu, resp. udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1 písm. b), c) zákona o azylu, neboť v zemi původu je nezákonně trestně stíhán pro údajné spáchání trestného činu podvodu, zatímco ve skutečnosti byl nežádoucí osobou z důvodu svého politického angažování. Hlavním a zásadním důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je skutečnost, že v zemi původu nemá žádné zázemí. V České republice vychovává dvě již zletilé děti, které živí jeho práce a umožňuje jim studovat. Ve Vietnamské socialistické republice nemá ani rodinné zázemí ani zázemí pro své podnikání v maloobchodu. Veškeré toto zázemí má v České republice, kde žije od roku 1994. Žalobce dále poukázal na to, že ve Vietnamu vládne autoritativní a autokratický režim, v důsledku kterého by v případě nuceného návratu se o něj zajímaly státní a bezpečnostní orgány a byl by podrobován různým výsledkům a prověrkám. Tvzení žalovaného, že z jeho výpovědí v průběhu správního řízení nijak nevyplývá, že by byl nějakou formou pronásledován, je nesprávné a v důsledku toho, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Při neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu žalovaný nehodnotil poměry, které vládou v zemi původu žalobce, z čehož dovozuje pronásledování své osoby ze strany státních orgánů Vietnamu. Žalovaným citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu týkající se udělení humanitárního azylu považuje žalobce za nepřiléhavá s ohledem na jeho případ. Žalobce se proto domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
3. Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 2. 2020, č.j. OAM-1028/ZA-ZA12-HA13-2019 a obsahem připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. soudního řádu správního (dále jen

„s. ř. s.“) a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř. s.).

4. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 19. 11. 2019. Při poskytnutí údajů k této žádosti dne 25. 11. 2019 uvedl jako důvody této žádosti to, že tady má rodinu, v zemi původu nemá nikoho. Jeho syn ještě chodí do školy a jako otec by chtěl být s dětmi. V České republice má druhý domov. Téhož dne, tedy 25. 11. 2019, byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil, že žalobce jako důvod opuštění Vietnamu uvedl chudobu a že se proto do České republiky rozhodl vycestovat za prací a výdělkem. V České republice pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání a posléze získal povolení k trvalému pobytu, o které přišel, jelikož mu byla zrušena jeho pobytová adresa a nepřezval si doporučenou zásilku z cizinecké policie. Jeho přítelkyně a děti bydlí v malém bytě a žalobce s nimi proto nesdílí společnou domácnost a hledají větší byt. Žalobce se po celou dobu stará o děti, jelikož jeho přítelkyně je většinou nezaměstnaná a nemá tedy žádný příjem. Jeho starší dcera v současné době nestuduje, neboť se stará o obchod, který žalobce v současné době nemůže provozovat. Žalobce k dotazům uvedl, že v zemi původu neměl žádné potíže se státními orgány a Vietnam od svého příjezdu do ČR navštívil dvakrát za účelem dovolené. Návrat do Vietnamu odmítá, neboť tam nemá žádné zázemí a přivykl si na život v České republice, kde má děti, zázemí a známé. V případě návratu do Vietnamu by se neměl kdo starat o děti, jeho syn studuje střední školu a dcera musela přerušit vysokoškolské studium. Jiné důvody opuštění země původu žalobce při pohovoru neuvedl. V průběhu řízení žalobce předložil nájemní smlouvu k bytu ze dne 1. 1. 2019 a fotokopie rodných listů svých dětí. Do správního spisu byl dále založen opis z evidence rejstříku trestů fyzických osob, z něhož je zjiitelné, že žalobce v něm má celkem pět záznamů o trestné činnosti, za kterou byl odsouzen pravomocně Okresním soudem v Karviné. Součástí správního spisu jsou informace o zemi původu žalobce, a to:

- zpráva Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – údaje o zemi Vietnam 2018 a
- informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 31. 5. 2019 o politické a bezpečnostní situaci ve Vietnamu.

5. Podle ust. § 12 zákona o azylu, se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

6. Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.

7. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu, se udělí doplňková ochrana cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
8. Podle odst. 2 téhož ustanovení, se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
9. Krajský soud především pokládá za nutné zdůraznit, že napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, tak jak byly uvedeny v žalobě žalobce ze dne 3. 3. 2020 podané jeho právním zástupcem. Úvodem nutno konstatovat, že v této žalobě je žalovanému vytýkáno porušení výše uvedených ustanovení správního řádu, aniž by bylo jakkoliv konkretizováno, v čem žalobce tato porušení spatřuje. Nutno tedy konstatovat, že v této části je žaloba soudem nepřezkoumatelná. Stejně tak v nekonkrétní podobě je žalovanému vytýkáno neudělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, k čemuž žalobce uvedl pouze to, že Vietnam je ovládán autoritářským a autokratickým režimem, že tam již nebyl 30 let a že pokud by se vrátil, byl by určitě o něj zájem ze strany státních a bezpečnostních orgánů a podrobován výslechům a prověrkám. Toto žalobní tvrzení je zcela v rozporu s tím, co žalobce uvedl v průběhu správního řízení, tedy to, že není členem žádné politické strany či skupiny, v zemi původu nebyl nijak politicky aktivní, o politiku se nezajímá a že neměl nikdy žádné potíže s vietnamskými státními orgány. Stejně tak neuvedl, že by uplatňoval svá politická práva a svobody či byl pronásledován z důvodu taxativně vymezených v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Obavy z tvrzených „prověrek a výslechů“ v případě jeho nuceného návratu rozhodně nelze dovodit pouze z toho, že Vietnamská socialistická republika je autoritářským státem, v němž vládne jedna strana, tj. Komunistická strana Vietnamu. Žalobce se také v průběhu pohovoru realizovaného k důvodům k žádosti o mezinárodní ochranu zmínil o tom, že po dobu pobytu v České republice navštívil Vietnam dvakrát o dovolené, aniž by při tom měl jakékoliv potíže.
10. Podle žalobce žalovaný správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí nedostatečně posoudil jeho žádost ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu. Žalovaný v tomto směru vůbec nevzal do úvahy poměry vládnoucí v jeho zemi „což je bezdůvodné pronásledování jeho osoby ze strany státních orgánů“. K tomuto žalobnímu tvrzení považuje krajský soud za vhodné připomenout, že podle ust. § 14 zákona o azylu lze azyl udělit toliko v případech hodných zvláštního zřetele, pakliže nebude v řízení zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu. Na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žadatel subjektivní právo a je věcí uvážení správního orgánu rozhodujícího o žádosti o

udělení mezinárodní ochrany. Soudu proto nenáleží přezkoumávat výsledek úvahy správního orgánu, ale pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů a zda k němu správní dospěl při dodržení práv na spravedlivý proces a zda jeho rozhodnutí nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem. Důvody pro udělení humanitárního azylu jsou důvody výjimečnými; jde o takové situace, ve kterých by neudělení azylu bylo nehumánní. Takovými důvody může být velmi závažné onemocnění, důsledky živelné katastrofy, stáří žadatele apod. V případě žalobce žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že za takové důvody nepovažuje ani žalobcem uváděné rodinné vazby na území České republiky, ani pozbytí pobytového povolení. K tomu krajský soud dodává, že za takový důvod rozhodně nelze považovat tvrzené pronásledování žalobce státními orgány, o kterém, jak již bylo shora uvedeno, se v průběhu řízení vůbec nezmínil a které je dle názoru soudu žalobním tvrzením čistě účelovým. Pakliže žalovaný v souvislosti s odůvodněním neudělení humanitárního azylu žalobci odkázal na názory Nejvyššího správního soudu vyjádřené v rozsudcích v této části odůvodnění uvedených, jedná se o rozhodnutí, která se zabývají povahou a významem institutu humanitárního azylu a nelze souhlasit s žalobcem v tom, že byly použity v odůvodnění rozhodnutí jako nepřiléhavé.

11. Za zcela nedůvodnou považuje krajský soud žalobní námitku, že „v případě žalobce nelze vyloučit také doplňkovou ochranu dle ust. § 14a odst. 1 písm. b), c) zákona o azylu“. K tomu je v žalobě uvedeno: „Jak je zřejmé ze spisového materiálu, jsem v zemi svého původu bez relevantního zákonného důvodu trestně stíhán se zástupným důvodem, že jsem měl údajně spáchat trestný čin podvodu, když ve skutečnosti jsem byl nežádoucí osobou z důvodu mého politického angažování“. To, že by žalobci hrozilo v případě návratu do země původu nebezpečí vážné újmy spočívající v mučení či nelidském či ponižujícím zacházení nebo trestání tak, jak je uvedeno v ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, není žádným prokazatelným důvodem podloženo jeho tvrzením a výpověďmi učiněnými v průběhu správního řízení, kdy se o žádné hrozbě trestního stíhání z důvodu trestného činu podvodu či z důvodu svého politického angažování nezmiňoval. Tvrzení, že v případě žalobce nelze vyloučit vážnou újmu podle ust. § 14 odst. 2 písm. c) zákona o azylu je zcela absurdní, neboť není známo, že by se Vietnam nacházel v současné době v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, který by mohl pro žalobce znamenat vážné ohrožení života či lidské důstojnosti.
12. Žalobce v žalobě dále uvedl, že hlavním a zásadním důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je skutečnost, že ve Vietnamu nemá žádné vazby a že rodinné i pracovní zázemí má v České republice. Nucený návrat do země původu se dotkne nejen jeho osoby, ale i celé rodiny, neboť by zde zůstaly dvě nezaopatřené děti, které jsou již dospělé a toho času studují. Skutečnost, že žalobce v České republice žije řadu let, že v zemi původu Vietnamu nemá již žádné vazby, kdežto v České republice má přítelkyni, s níž má dvě již dospělé děti, rozhodně nemůže být důvodem pro udělení azylu z taxativně vymezených důvodů v ust. § 12 zákona o azylu a nemůže být považováno ani za vážnou újmu ust. § 14 odst. 2 zákona o azylu. Za tento důvod není možno považovat ani namítanou ekonomickou situaci v zemi původu žalobce. To, že žalobce v současné době má zde přítelkyni, s níž má dvě již zletilé děti, z nichž dcera toho času jej zastupuje v podnikání a syn studuje, rozhodně nemůže být důvodem pro posuzování extratoriteriálního účinku čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, kterou je Česká republika vázána. Jestliže podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany

sledoval žalobce dosažení legalizace pobytu v České republice, musí krajský soud ve shodě s žalovaným zdůraznit, že tuto otázku řeší zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky, jehož institutů mohl žalobce využít a které nelze nahrazovat udělením azylu či doplňkové ochrany.

13. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl.
14. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovaný se tohoto práva výslovně vzdal (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).
15. České republice nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť tyto náklady vznikly na tlumočném, které ze zákona hradí stát (ust. § 36 odst. 2 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů jeho od doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 2. července 2020

JUDr. Petr Indráček
samosoudce